

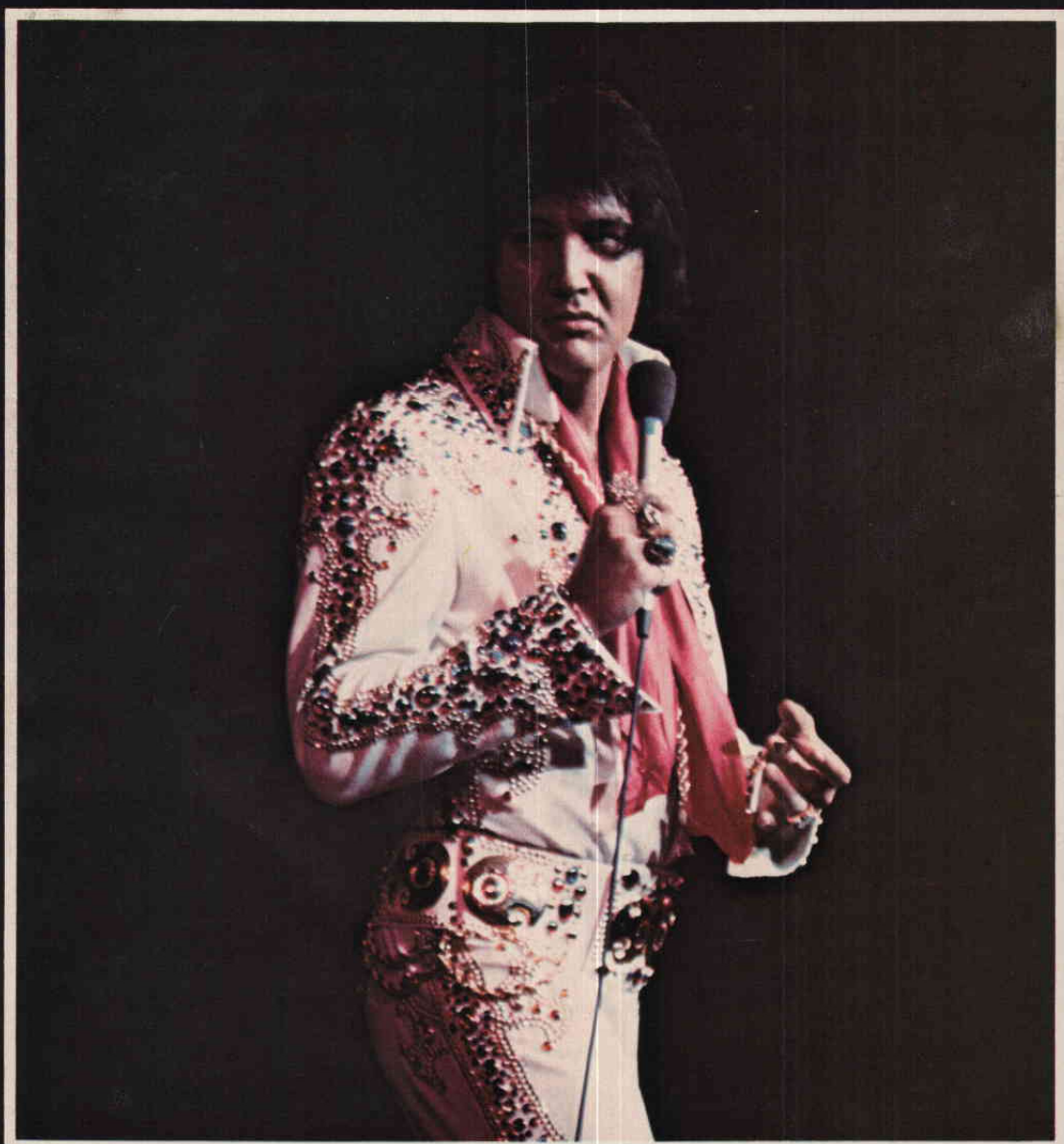
ELVIS

5-1-1974 - 4e jaargang no. 1

95 ct/Bfr. 15/DM 1.-

Veronica

538

ELVIS

veronica 538

veronica 538
3e jaargang nr. 1

redactie adres:
utrechtseweg 16, hilversum
telef. 02150-51045, telex 16498

hoofdredacteur:
rob out

eindredactie:
evert wilbrink

productie:
gérard bed

vormgeving:
frank kraayeveld

filmredactie:
harry thomas

strip:
ruud straatman

verder werkten mee:
will luikinga
jos bieneman
boris kaputnik
kees de bakker
philip cantlay
hans mondt
ed wapper
hans becker
frans van der beek
nick van riel
berry zandt scholten
kees nachtegaal
peter petit
pieter mazél
laurens van houten
claude vanheije
e.a.

grafiese verzorging:
lumo-zet n.v., amsterdam,
eindhoven

redactie sekretariaat:
marijke benkhard

advertenties:
veronica 538
utrechtseweg 16
hilversum
postbus 218, hilversum
telefoon 02150-51045
druk: boekhoven-bosch, utrecht
binder: binderijgroep vianen
abonnements: p. kwartaal f 8,50
losse nummers: f 0,95
nijverheidsweg 1-3
ijsselstein

IN DIT NUMMER

Elvis Presley

Jip Golsteijn en Laurens van Houten togen samen naar Amerika om daar de legende Presley aan het werk te zien. Interviewen was er niet bij en foto's maken mocht niet. Toch is er heel wat interessants te lezen op de pagina's 4/9.

Hatfield & The North

is een groep uit de inmiddels al flink uitgebreide Soft Machine familie. Willem Hoos sprak met ze en gaat op hun muzikale achtergronden in. Pag. 18.

Lenny Kuhr

heeft wel wat meer in haar mars dan alleen maar „De Troubadour“. Hette Visser ging bij Lenny op bezoek en raakte aan de praat over haar Engelse en Franse plannen. Pag. 36.

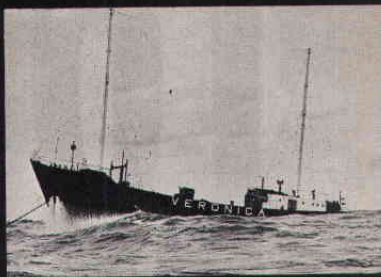
Roxy Music

was vorige maand in Amsterdam en Rotterdam te zien zonder Eno. Ze deden de single „Street Life“ in Top Pop en staan momenteel in Engeland 1 met de LP „Stranded“. Pag. 44.

En verder:

blz. 10 Brieven
blz. 12 Showbiz
blz. 14 Film
blz. 16 Radio-tip
blz. 21 Hits of the world
blz. 24 Tip
blz. 25 Top
blz. 26 Top 100 USA
blz. 27 Popjournaal
blz. 31 Elpee-bespreking
blz. 43 Fools
blz. 46 Horoscoop
blz. 47 Strip

VANUIT HET RUIM

De kerstbomen zijn weer verdwenen. Alle rotjes zijn ontploft. Belofte om niet meer te roken alweer vergeten:

We zijn begonnen aan het nieuwe jaar. De veertiende verjaardag van radio Veronica. Een jaar dat ook waarschijnlijk het einde zal betekenen van de Veronica uitzendingen als tot nu toe gebracht. Of Veronica op een andere wijze in de lucht zal kunnen blijven zal afhangen van de beslissing van minister van C.R.M. van Doorn. Op het eerste gezicht een niet zo moeilijke beslissing. De Veronica Omroep Organisatie voldoet aan alle eisen die de omroepwet vraagt. Zij heeft daarnaast niet minder dan een kwart miljoen leden en mag zich verheugen in de nodige „goodwill“ bij het parlement. Toch staat nog steeds niet vast of de beslissing van de minister positief voor Veronica zal uitvallen. Hij heeft ondermeer al in de memorie van antwoord aan de Eerste Kamer, zijn twijfels geuit over de motieven waarop de leden zich hebben aangesloten bij de omroep organisatie. De minister meent dat zij zich uitsluitend hebben aangesloten om het Veronica programma zoals het nu gebracht wordt, te behouden. Het is duidelijk dat dit inderdaad de eerste doelstelling is van zowel de V.O.S. als de V.O.O. maar vanaf het eerste moment is ook gesteld door de Veronica Omroep Organisatie, dat indien dit ideaal niet te verwezenlijken zal zijn, de V.O.O. in elk geval zendtijd zal aanvragen op radio en televisie met de verplichting van een volledig programma. Op grond daarvan meent de Veronica Omroep Organisatie dat al haar leden – ook die van het eerste uur – volwaardig lid van de organisatie zijn en bekend geacht mogen worden met de zendtijd aanvraag als C. omroep. Daarnaast heeft elk lid van ons zijn registratiekaart ontvangen waarop de achterzijde de statuten van de Omroep Organisatie zijn gedrukt en dit op zichzelf al voldoende bewijs moet zijn dat al onze leden voldoende op de hoogte zijn van onze bedoelingen. Er heeft tot nu toe ook geen lid negatief gereageerd op deze statuten. Het zal voor iedereen duidelijk zijn wat onze leden beoogd hebben met hun lidmaatschap van de V.O.O.: Veronica in welke vorm dan ook behouden. Hetgeen als een gerechtvaardigde eis gezien mag worden na veertien jaar uitzenden. Radio Veronica en de Veronica Omroep Organisatie wensen u een voorspoedig 1974 en vertrouwen erop u ook in het nieuwe jaar nog veel plezier te kunnen geven met haar uitzendingen.

ELVIS

ELVIS

Nu sta ik er voor en ik zie niets. Het geboorthuis van Elvis Presley onderscheidt zich in niets van andere toeristische attracties, waar ook ter wereld. Het harmonieert volledig met de ook al niet bijster interessante omgeving en voor het ervaren van de magie is de toeschouwer dan ook aangewezen op de eigen fantasie. Die moet invullen wat er niet te zien is.

Wat er wel te zien is: een slaapkamer van vier bij vier meter. Een peertje aan het plafond verlicht slechts één meubelstuk, een ijzeren ledikant met een hobbelige stromatras. Er zijn drie ramen, een kale vloer, een deur (naar de veranda) en een piepkleine open haard. Die moet gebrand hebben toen Elvis Aron Presley op 8 januari 1935 hier geboren werd, kort na twaalf uur 's middags. De Presleys waren in het Amerika van tijdens de crisis nog een beetje armer dan hun omgeving en daarom had de dokter er weinig voor gevoeld om Gladys, die toch de hele zwangerschap door flink ziek was geweest, naar het ziekenhuis te vervoeren.

Toen Elvis geboren was en krijsend en wel in zijn wiegje lag pakte de dokter zijn spullen in. Gladys zei dat ze nog steeds weëen had, maar de dokter wilde niets weten van een tweeling, zo goed als hij er de hele zomer lang - toen Gladys tegen iedereen die het maar horen wilde vertelde dat ze een tweeling verwachtte - niets van had willen horen. Tenslotte zei een buurman op de bekende lijkzuidelijke manier: „Dokter, er moet nog een baby komen”. Het tweede kind - Jesse Garon - werd dood geboren. Tegen zessen werd het opgebaard in de voorkamer. Daar kon het smalle kistje net staan, want veel ruimte was er niet tussen de tafel, de drie stoelen en de kast. De volgende dag werd Jesse Garon begraven op de Priceville Begraafplaats, een paar kilometer naar het noordoosten. Hoeveel mensen zijn er die dag op bezoek gekomen bij de trotse en ook wat verdrietige ouders? Tien, twintig? Veel meer kunnen het er niet geweest zijn, want er werden veel kinderen geboren in East Tupelo en bovendien had men in die tijd wel iets anders aan het hoofd.

Ik sta geduldig in de rij om schuifelend door de twee kamertjes gevoerd te worden en in de korte tijd die mij vergund is staar ik net als iedereen ademloos naar de attributen waarvan Elvis de mees-

te zonder enige twijfel nooit heeft gezien. De Presleys zijn omstreeks 1940 hier vandaan vertrokken naar een iets beter huis, een paar honderd meter verderop en het is nauwelijks aan te nemen dat er ook maar één spaan hout de drie families die hierna nog in Elvis' geboortehuis hebben gewoond heeft overleefd, om nog maar te zwijgen van de duizenden souvenirjagers, die sinds 1956 naar dit kleine stadje in Mississippi zijn gekomen en de omgeving als een horde sprinkhanen hebben afgestroopt.

Ik wandel een eindje van de mensenmassa vandaan en doe mijn ogendicht. Zo ontvouwt zich het beeld van een warme zomerdag in 1939. Zijn vader is naar zijn werk, zijn moeder is in het huis, waar het net zo warm is als buiten, en ze houdt Elvis goed in de gaten, zoals altijd. Hij klimt eens in de boom, geeft een trap tegen de voetbal en zwaait naar de jongens en meisjes van zijn leeftijd die op eigen houtje naar school gaan. Elvis mag dat niet. Zijn moeder brengt hem altijd weg (dat zal ze blijven doen tot haar zoon in Memphis op de High-School zit). Om zeven uur komt vader thuis, net op tijd, want Elvis moet naar bed. Er is een verrassing: Vernon heeft een collega bij zich met een fototoestel, voor de straatarme Presleys een attractie van de eerste orde. Een foto zal de collega van Elvis maken. In zijn beste kleren staat hij even later naast het huis. Een beetje broerig kijkt hij de lens in, met diezelfde blik die hem later wereldberoemd zal maken.

In de achtertuin van Elvis' geboortehuis staat een lange tafel waarop allerlei souvenirs liggen uitgestald. Er zijn voorname kleine, goedkope snuisterijtjes te koop. Een ballpoint, een zakmes, een kammetje, een hard plastic hondje (Hound Dog), een plastic toltje (Take a spin with Elvis). Zeer vriendelijke dames dienen de bezoekers van advies, aan het eind van de tafel wordt afgerekend. Mevrouw Mary Lou Harris zit achter de kassa. Zij is - net als Elvis - 38 jaar en heeft vier jaar bij hem in de klas gezeten. Net als alle andere mensen in Elvis' omgeving van toen heeft zij het beeld voor ogen van een weinig opvallend, vriendelijk en beleefd kereltje, dat met mate katekwaad uithaalde.

„Hij was een doodgewone jongen. Wel geliefd, maar niet aanbeden, zoals nu. Hij viel

niet op. Nee, ook zijn zingen niet. Ik heb eerlijk gezegd nooit geweten dat hij dat zo goed kon. Er kunnen zoveel mensen hier erg goed zingen. De kerk zit er vol mee”.

Burgemeester Foster van Tupelo is ook net zo oud als Elvis, maar hij is niet afkomstig uit de stad en hij heeft Elvis maar één keer ontmoet, namelijk toen zijn auto moest stoppen voor een stoplicht en The King zijn Harley Davidson vlak naast hem tot stilstand bracht.

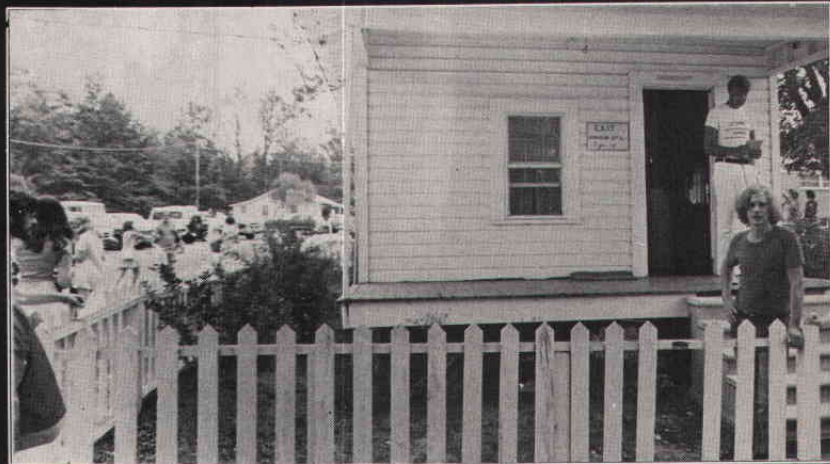
Een keer per jaar duikt Elvis plotseling in Tupelo op. Hij begint zijn bezoek dan altijd bij een van zijn vroegere onderwijzers en eindigt stevast bij mensen die in de buurt

grootscheeps misbruik van gemaakt, want een beetje fan laat zich door een bordje „Keep in front” natuurlijk niet afschrikken. Als het al te gek wordt en de fans in het zwembad springen grijpt meestal een van de leden van de Memphis Maffia, de club vertrouwelingen die Elvis vrijwel constant omringt, in. Soms met zachte, indien nodig met zeer harde hand. Wie moed genoeg heeft om op het wrakke rooster te gaan staan kan een blik werpen in Elvis' pronkkamer, waar bijna alles goud is wat er blinkt (voor zover het niet van een ander kostbaar metaal is). Voor de deur staat een jeep met Elvis oom Vester er in, die er jaar-

men in doodse stilte tienduizenden dollars te vergokken aan de baccarat-tafel.

Het Hilton in Las Vegas leeft, als elke andere instelling daar, van het gokken en de gewone fans van Elvis zijn dan ook nauwelijks welkom. Zo wordt de Britse fanclub, die maanden van tevoren heeft gereserveerd (en betaald!) simpelweg geweigerd onder het motto: aan armoedzaaiers hebben we niks.

Omkoping, het blijkt in het Hilton meer regel dan uitzondering. Om Elvis te kunnen zien moet alles en iedereen omgekocht worden, van de man die bepaalt waar je komt te zitten, tot de ober die je er misschien toe kunt bewegen af

van zijn geboortehuis wonen, mensen die ooit nog eens op hem gepast hebben, mensen die hem verhaaltjes hebben voorgelezen in de schuilkel- der als buiten een tornado woedde, mensen die hem wel eens hebben horen zingen op de plaatselijke Country Fair. Mary Lou Harris: „Elvis zit dan op de veranda in de schommelstoel met een blikje coke in zijn hand een beetje te kletsen. Over zijn werk praat hij dan nooit. Maar dat kan ook komen omdat mensen uit Tupelo hem er nooit naar vragen. Niemand zegt ooit: „Hoe doe je dat nou met die microfoons” of zoiets”.

De volgende dag sta ik voor Graceland, het driëntwintig kamers tellende kitschpaleis in Memphis dat Elvis sinds 1957 tot thuishaven dient. Slechts af en toe wordt het hek geopend en blijven de honden aan de lijn, zodat de fans die zich dag en nacht op de Elvis Presley Boulevard in Memphis verdringen wat dichterbij kunnen komen. Daar wordt dan ook onmiddellijk

lijks een vermogen bijverdiend door foto's van zijn neef te verkopen en die vervolgens te voorzien van zijn - Vester's - handtekening.

Het Las Vegas International Hilton Hotel maakt zelfs in Amerika's meest luxueuze stad door zijn protserigheid een verpletterende indruk. Als je een tijdje in de stad verblijft heb je het gevoel dat je het om elke straathoek kunt zien. Drie vleugels, 1800 kamers, meer dan dertig verdiepingen. De bovenste is een maand per jaar gereserveerd voor Elvis Presley en zijn gevolg, wanneer de koning der rock and roll zijn contract afwerkt dat tot 1980 loopt.

Op de benedenverdieping is het Casino gevestigd. Tientallen meisjes in uniform lopen er tussen de duizenden „slot-machines” door; ze hebben een dagtaak aan het wisselen. Heel Amerika gooit hier zijn spaargeld in machines die daar maar bitter weinig van teruggeven. Achterin de immense zaal is het geratel niet meer te horen, daar zit

te zien van het serveren van de 15 dollar aan verplichte consumpties (exclusief gemakkelijksbelasting en „state tax”).

Daarom besteden Laurens van Houten en ik ons laatste geld aan de operatie „Mokum contra de Maffia”. Een zeer fanatieke fan, die in de afgelopen dagen al een kleine vijfhonderd dollar heeft besteed om Elvis van de rand van het podium in de neusgaten te kijken, dient als dekmantel. Bij de diverse suppoosten is zij natuurlijk zo bekend als de bonte hond en tegen betaling van honderd dollar (!) mogen wij - haar „broer en vriend” - per Gods gratie ook vooraan zitten.

Anderhalf uur voor Presley's laatste show in Las Vegas begint zitten we pal voor het podium, bijna net zo opgewonden als de vrouwen om ons heen, zij het om iets andere redenen. Die zitten onder Laurens' jasje waar hij camera en bijbehoren heeft verborgen. Verborgen, want er mag in de Showroom niet

te zonder enige twijfel nooit heeft gezien. De Presleys zijn omstreeks 1940 hier vandaan vertrokken naar een iets beter huis, een paar honderd meter verderop en het is nauwelijks aan te nemen dat er ook maar één spaan hout de drie families die hierna nog in Elvis' geboortehuis hebben gewoond heeft overleefd, om nog maar te zwijgen van de duizenden souvenirjagers, die sinds 1956 naar dit kleine stadje in Mississippi zijn gekomen en de omgeving als een horde sprinkhanen hebben afgestroopt.

Ik wandel een eindje van de mensenmassa vandaan en doe mijn ogendicht. Zo ontvouwt zich het beeld van een warme zomerdag in 1939. Zijn vader is naar zijn werk, zijn moeder is in het huis, waar het net zo warm is als buiten, en ze houdt Elvis goed in de gaten, zoals altijd. Hij klimt eens in de boom, geeft een trap tegen de voetbal en zwaait naar de jongens en meisjes van zijn leeftijd die op eigen houtje naar school gaan. Elvis mag dat niet. Zijn moeder brengt hem altijd weg (dat zal ze blijven doen tot haar zoon in Memphis op de High-School zit). Om zeven uur komt vader thuis, net op tijd, want Elvis moet naar bed. Er is een verrassing: Vernon heeft een collega bij zich met een fototoestel, voor de straatarme Presleys een attractie van de eerste orde. Een foto zal de collega van Elvis maken. In zijn beste kleren staat hij even later naast het huis. Een beetje broerig kijkt hij de lens in, met diezelfde blik die hem later wereldberoemd zal maken.

In de achtertuin van Elvis' geboortehuis staat een lange tafel waarop allerlei souvenirs liggen uitgestald. Er zijn voorname kleine, goedkope snuisterijtjes te koop. Een ballpoint, een zakmes, een kammetje, een hard plastic hondje (Hound Dog), een plastic toltje (Take a spin with Elvis). Zeer vriendelijke dames dienen de bezoekers van advies, aan het eind van de tafel wordt afgerekend. Mevrouw Mary Lou Harris zit achter de kassa. Zij is - net als Elvis - 38 jaar en heeft vier jaar bij hem in de klas gezeten. Net als alle andere mensen in Elvis' omgeving van toen heeft zij het beeld voor ogen van een weinig opvallend, vriendelijk en beleefd kereltje, dat met mate katekwaad uithaalde.

„Hij was een doodgewone jongen. Wel geliefd, maar niet aanbeden, zoals nu. Hij viel

niet op. Nee, ook zijn zingen niet. Ik heb eerlijk gezegd nooit geweten dat hij dat zo goed kon. Er kunnen zoveel mensen hier erg goed zingen. De kerk zit er vol mee”.

Burgemeester Foster van Tupelo is ook net zo oud als Elvis, maar hij is niet afkomstig uit de stad en hij heeft Elvis maar één keer ontmoet, namelijk toen zijn auto moest stoppen voor een stoplicht en The King zijn Harley Davidson vlak naast hem tot stilstand bracht.

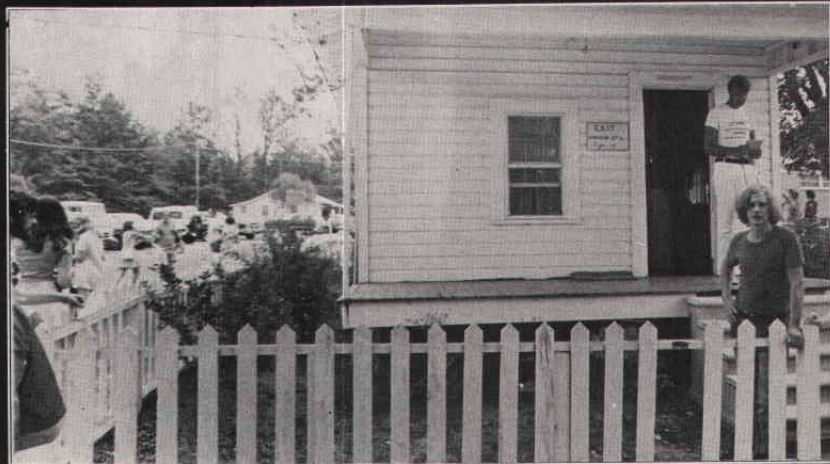
Een keer per jaar duikt Elvis plotseling in Tupelo op. Hij begint zijn bezoek dan altijd bij een van zijn vroegere onderwijzers en eindigt stevast bij mensen die in de buurt

grootscheeps misbruik van gemaakt, want een beetje fan laat zich door een bordje „Keep in front” natuurlijk niet afschrikken. Als het al te gek wordt en de fans in het zwembad springen grijpt meestal een van de leden van de Memphis Maffia, de club vertrouwelingen die Elvis vrijwel constant omringt, in. Soms met zachte, indien nodig met zeer harde hand. Wie moed genoeg heeft om op het wrakke rooster te gaan staan kan een blik werpen in Elvis' pronkkamer, waar bijna alles goud is wat er blinkt (voor zover het niet van een ander kostbaar metaal is). Voor de deur staat een jeep met Elvis oom Vester er in, die er jaar-

men in doodse stilte tienduizenden dollars te vergokken aan de bacarat-tafel.

Het Hilton in Las Vegas leeft, als elke andere instelling daar, van het gokken en de gewone fans van Elvis zijn dan ook nauwelijks welkom. Zo wordt de Britse fanclub, die maanden van tevoren heeft gereserveerd (en betaald!) simpelweg geweigerd onder het motto: aan armoedzaaiers hebben we niks.

Omkoping, het blijkt in het Hilton meer regel dan uitzondering. Om Elvis te kunnen zien moet alles en iedereen omgekocht worden, van de man die bepaalt waar je komt te zitten, tot de ober die je er misschien toe kunt bewegen af

van zijn geboortehuis wonen, mensen die ooit nog eens op hem gepast hebben, mensen die hem verhaaltjes hebben voorgelezen in de schuilkel- der als buiten een tornado woedde, mensen die hem wel eens hebben horen zingen op de plaatselijke Country Fair. Mary Lou Harris: „Elvis zit dan op de veranda in de schommelstoel met een blikje coke in zijn hand een beetje te kletsen. Over zijn werk praat hij dan nooit. Maar dat kan ook komen omdat mensen uit Tupelo hem er nooit naar vragen. Niemand zegt ooit: „Hoe doe je dat nou met die microfoons” of zoiets”.

De volgende dag sta ik voor Graceland, het driëntwintig kamers tellende kitschpaleis in Memphis dat Elvis sinds 1957 tot thuishaven dient. Slechts af en toe wordt het hek geopend en blijven de honden aan de lijn, zodat de fans die zich dag en nacht op de Elvis Presley Boulevard in Memphis verdringen wat dichterbij kunnen komen. Daar wordt dan ook onmiddellijk

lijks een vermogen bijverdiend door foto's van zijn neef te verkopen en die vervolgens te voorzien van zijn - Vester's - handtekening.

Het Las Vegas International Hilton Hotel maakt zelfs in Amerika's meest luxueuze stad door zijn protserigheid een verpletterende indruk. Als je een tijdje in de stad verblijft heb je het gevoel dat je het om elke straathoek kunt zien. Drie vleugels, 1800 kamers, meer dan dertig verdiepingen. De bovenste is een maand per jaar gereserveerd voor Elvis Presley en zijn gevolg, wanneer de koning der rock and roll zijn contract afwerkt dat tot 1980 loopt.

Op de benedenverdieping is het Casino gevestigd. Tientallen meisjes in uniform lopen er tussen de duizenden „slot-machines” door; ze hebben een dagtaak aan het wisselen. Heel Amerika gooit hier zijn spaargeld in machines die daar maar bitter weinig van teruggeven. Achterin de immense zaal is het geratel niet meer te horen, daar zit

te zien van het serveren van de 15 dollar aan verplichte consumpties (exclusief gemakkelijksbelasting en „state tax”).

Daarom besteden Laurens van Houten en ik ons laatste geld aan de operatie „Mokum contra de Maffia”. Een zeer fanatieke fan, die in de afgelopen dagen al een kleine vijfhonderd dollar heeft besteed om Elvis van de rand van het podium in de neusgaten te kijken, dient als dekmantel. Bij de diverse suppoosten is zij natuurlijk zo bekend als de bonte hond en tegen betaling van honderd dollar (!) mogen wij - haar „broer en vriend” - per Gods gratie ook vooraan zitten.

Anderhalf uur voor Presley's laatste show in Las Vegas begint zitten we pal voor het podium, bijna net zo opgewonden als de vrouwen om ons heen, zij het om iets andere redenen. Die zitten onder Laurens' jasje waar hij camera en bijbehoren heeft verborgen. Verborgen, want er mag in de Showroom niet

gefotografeerd worden. Twee jaar lang heeft men iedereen die Presley wilde zien gefotografeerd alsof het om leden van de Zwarte September ging. Dit derde jaar volstaat men met het plaatsen van enige tientallen bordjes en het tot tweemaal toe omroepen van het bericht: „Fotografieren verboden”. Wie het dan toch probeert is vogelvrij en riskeert een afstraffing van de ordedienst, die zeer „professioneel” te werk gaat zoals we de vorige dag hebben vastgesteld toen een meisje dat vanaf het balkon met een miniem boxje een plaatje wilde schieten hardhandig de zaal werd uitgewerkt. Met noodgedwongen achterlating van haar huis-tuin-en-keuken-apparatuur.

Maar onze tactiek werkt: Laurens ligt onder de tafel met vijfenveertig dollar aan bacardi cola, ik houd hem met het (de laatste tijd gelukkig wat uitbollende) lijf buiten het zicht van de ordedienst. De enige die (al na een halve minuut) doorheeft dat er gefotografeerd wordt is Elvis zelf, die ons een seconde lang stomverbaasd aanstaart en dan tot onze opluchting gewoon doorgaat. Sterker nog: het hele optreden door blijft hij duidelijk op de camera werken.

Daar staat hij dan: mijn jeugdheld. Achtendertig jaar, sterk naar corpulentie neigend, maar met dezelfde blik in zijn ogen als vroeger, een kruising tussen geamuseerdheid en nauw verholen minachting. Op het gluiperige af,

zoals hij de voorste rijen afloert, een roofvogel, vermomd als knuffeldier.

Met een noodgang werkt hij zijn hele repertoire af, ouwe rockers uit de begintijd (met een wasverzachter in het laatste spoelwater, maar toch...) en de ballads. Het publiek luistert er nauwelijks naar, men komt om te kijken. Doe de deur maar dicht, de bink is binnen. Zo staat ie daar, hij is de baas. Daarom mag hij de man die hem zijn sjaltjes en glaasjes water (met spoed, wil het verhaal) brengt ook in het gezicht spuwen, daarom mag hij het dertig man tellende orkest tot twee keer toe opnieuw laten beginnen, daarom mag hij de Sweet Inspirations afkatten, daarom mag hij – als hij met die niet te imiteren beenbewegingen golven van hysterie uit de zaal heeft losgeslagen – zo intens gemeen lachen.

Als ik diep onder de indruk weer buiten sta begrijp ik waarom Elvis in de progressieve postershops weer tussen de grote jongens (Bowie, Jagger, Lennon, Reed, Cooper) in hangt. Artiesten als hij (en Sinatra en de Beatles) komen maar eens per tien jaar voor.

Toverkracht laat zich niet analyseren, een legende leidt zijn eigen leven. Ik moet er genoeg mee nemen dat ik hem gezien heb. Hij bestaat echt...

Ik denk dat ik geen concerten meer bijwoon tot de hereniging van de Beatles.

Door: Jip Golsteyn

foto's: Laurens v. Houten

Colonel Tom Parker en Eddie Arnold (± 1952) te zien in Country Music Hall of Fame

”JAILHOUSE ROCK”

is een
legendarische hit
want op 8 januari 1974
op zijn 39e verjaardag
is het

20 JAAR ELVIS

een nieuwe generatie rockers is totaal ondersteboven van de oude Elvis hits, met „Jailhouse Rock” voorop!

Méer ouwe Elvis hits?

Kan! Op zijn „PORTRAIT IN MUSIC” LP (f 10,-), waarvan er alleen al in Nederlands bijna 125.000 werden gekocht! (met Hound Dog; Jailhouse Rock; A Big Hunk O'Love; It's Now Or Never; Kiss Me Quick; Wooden Heart; enz...)

Heb je al?

Binnenkort komt er een wel zéér speciale LP van Elvis onder de titel „A LEGENDARY PERFORMER” met een prachtig, 12 pagina's tellend, boekwerk over zijn eerste suksesjaren en hits als That's All Right, Heartbreak Hotel, Don't Be Cruel, Love Me Tender, enz... Daarbij ook nog eens 5 nog nooit eerder op de plaat verschenen opnamen!

1954 was het eerste Elvis-jaar!
1974 wordt het 20e (grote) Elvis-jaar!

RCA

inelco